

Svenska visor /

Atterbom, Per Daniel Amadeus,

81 A Br. Föl.

National Library
of Sweden

SVENSKA VISOR AF P. D. A. ATTERBOM, SATTA I MUSIK AF A. F. LINDBLAD.

af
P. D. A.
(B.)
F. L.

JUNGFRUN I LUNDEN.

Sommaren kommer till skogar och lunder,
Med sina himmelsnycklar så blid;
Ropar: Vak upp till ljufliga stunder,
Allt, som förtvinat om vintertid!
All kreatur,
I skog och i bur,
Fröjdas nu hvart efter sin natur.

Solen går fram med segrande glimlor,
Hjorten vid källan möter sitt vif;
Strömmarna vandra utan förhinder,
Alla små blommar, de fånga lif;
Giga och dans
Så mångenstans
Höres kring stängen med band och krans.

Skönaste platser, grönaste marker,
Blomstriga ängder, den mjuka slätt,
Väljas till lek i de lummiga parker,
Fagraste jungfrur der svinga sig nätt;
Tröttna ändå
De fötter så små,
Sitta de neder vid floderna blå.

Visst må en ungersvens hjerta väl brista,
När han det råkar med ögonen se,
Om han ej får in i kretsen sig drista;
Aldrig han pröfvar bittrare ve.
Så jag engång
Förnam, under sång,
Leka i lunden stolta jungfrur mång.

Deribland såg jag en dejlig lilja,
Boren af ädlaste stämman och blod:
Just till densamma sig vände min vilja,
Hela mitt kärliga sinne och mod;
Ty hennes tal
Ljuftsötaste qval
Gaf mig i blommande lundens dal.

Skogen han syntes oss strax vilja viga,
Solen på himmelen sammaleds;
Löfven de började buga och niga,
Blomstren ock voro med saken tillfreds:
I paradys,
Allt efter mitt vis,
Tycktes jag vara i fröjd och pris.

Verldenes häfvor mig aldrig beveka,
Mig rör allena den mildrika mö;
Med henne jag önskar lefva och leka,
För henne jag ville tornera och dö.
Väga mitt lif
För sådant ett vif,
Blefve mig yppersta tidsfördrif.

Ville den jungfrun i lunden mig svara,
Att hon mig vore trogen och huld:
Ack! hvarje bokstaf hon täcktes förklara,
Skulle jag skriva med runor i guld.
Henne så blid,
Jag gläder mig vid;
Henne jag älskar till evig tid.

APPELGÅRDEN.

Jag vet mig så fager en äppelgård,
En äppelgård!
Han blommar så rikt i Guds englars vård,
Om sommaren.

Han kringstängd är som en klosterlund,
Som en klosterlund!
Der leka små runor på rosengrund,
Om sommaren.

Der vexe i ro både bok och lind,
Både bok och lind!
Der spela i lön både rå och hind,
Om sommaren.

I hvart och ett träd en näktergal slår,
En näktergal slår!
De sjunga, hvad hjertat så gerna förstår,
Om sommaren.

„Kom, visa oss vägen, om sannt du har sagt,
Om sannt du har sagt!
Fullväl till en dikt har du orden lagt,
Om sommaren.“

Det är ingen dikt, fast den klingar så väl,
Fast den klingar så väl!
Det är en stolta Jungfru, som fröjdar min själ,
Om sommaren.

SORG.

Det är visst ingen i verlden till,
Som vet, hvarför Sorgen klagar;
Förutan den man, som sjelf henne bär:
Hon tvingar honom nätter och dagar.

Jag är som en fogel i kolsvart qväll,
Som sitter ensam på grenen,
Så högt under sky, så långt ifrå by,
När snö faller redan på renen.

Jag hörde, hur kornet af lian skars,
Då brusade löfven och sunden;
Nu kommer med slagan mitt hjertas höst,
Och nu må jag tuga, som lunden.

En stjärna jag kände, hon var mig huld;
Ej slockna hon kan i mitt sinne!
Ty låfångt är vänta på minnetröst,
Men nog är kärleken minne.

TROHET.

Den kärlek till Dig jag bär,
I himlen dess vittne är!
Mitt hjerta hos Dig har sin gömma;
Hur skulle du det kunna glömma?
Må drömmar och strömmar förrinna,
Om dig jag densamma får finna!

En dröm, är all lyckas art;
En ström, är all lefnads fart;
Dock, kärlekens ö har sitt fäste,
Der bygga sig dufvorna näste;
Der grönska de tegar och lundar —
Men regnspöfven hörs: o, hvad stundar?

„Det stundar en bitter gråt,
När två skola skiljas åt,
Som vilja lefva tillsammans;
Hvem kan väl förgäta den gamman?
Men trolöst är grönskande sädet;
Far väl blifver slutet af qvådet!“

Att skiljas, det är så svårt,
Att dö, är så hårdt, så hårdt,
När kärlek och vår stå i blomma!
Jag går ned i grafven, den tomma;
Der plockar du rosor på kullen,
När jag ligger djupt ner i mullen.“ —

Ack! blomster på vännens graf,
Dem bladar snart hösten af;
Hvad batar rosen den röda,
När ögon och mund äro döda?
Långt bättre är sanden den hvita,
Ditt namn deri städse att rita!

Väl faller på sanden snö,
Dock smälter den snart i tö:
Då tillra de tårar så blida;
Då sjunker jag ned till din sida;
Då knoppas en sommar, att mogna;
Då är jag hos Gud med min trogna!

SPARFVEN.

Muntra sparf i linden,
Gungande för vinden,
Kan du säga mig ditt ödes gång?
Herrligt må det vara,
Att kring verlden fara
Luftens väg, så strålände och lång!
Sitt på grönen stilla,
Hvila vingen lilla,
Qvittra om ditt lif en sommarsång. —

»Jo, när böljan dansar
Mellan skogens kransar,
Jorden står i rosenkronan grann:
Pappa lockar Mamma,
Mamma gör detsamma;
Ljud och lågor leka med hvarann.
Löfven bäddas redan,
Mamma sjuknar sedan,
Pappa bergar sig så godt han kan.

Jag blir kläckt med möda,
Pappa skaffar föda;
Innan kort en mogen man jag är:
Stolt i glans och fjäder,
Luftens sångarkläder,
Söker jag mig sjelf en hjertanskär.
Det kan synas tidigt:
Likväl är, ostridigt,
Kärleken den enda slöjd jag lär.

Toppar, dunkelgröna,
Visa mig min Sköna:
Hastigt nog vi bli ett artigt par:
Nyttja blott vår tunga,
Duga blott att sjunga,
Ingendera till vårt hushåll spar.
Sommar för oss sätter
Tusentals med rätter,
Hösten har ännu ett förråd kvar.

Att på axen sitta,
Läckra gullkorn hitta,
Dricka se'n de silfverdroppar små:
Det är all min möda, —
Får jag också blöda
Någongång för bordets nöjen då.
Sedan, Gud att prisa,
Höjer jag min visa;
Annan utskyld ej han lagt mig på.

Skyttar mig förfölja;
Svårt det är, att dölja
Undan hån och svek ett menlöst lif:
Och, när skotten knalla,
Många bland oss falla
Under våra Ijufva tidsfördrif.
Dock, man hurtigt svingar,
Sina snälla vingar;
Sångarslägten är ej stark i kif.

När det mörker blifver,
Jag till sängs mig gifver,
Lilla hjessan under vingen böjd;
Orkar mer ej drilla,
Sofver sött och stilla,
Och i morgonskimret vaknar nöjd.
Skyn sin ban mig bjuder;
Och i blodet sjuder,
Ljudande, den nya dagens fröjd.

Ack! men vintern nalkas,
Luftens rymder svalkas,
Tunga, kalla dimmor stiga opp:
Dagarna bli mulna,
Nätterna bli kulna;
Sådant tvingar hårdt min späda kropp.
Snöslask och oväder
Skämmer mina kläder,
Bröd blir knappt, och svagt är lifvets hopp.

Dock, jag höstens flöden,
Snön, och sjelfva döden,
Sjungande, ifrån min gömsla ser;
Sjelfva glädjens brånad
Är en hemlig trånad:
Gåtan löses, och man syns ej mer.
Väna minnen lykta
Timmarna, som flykta;
Slockna tacksam — och begär ej fler!» —

Modigt så, mitt hjerta!
Låt ej jordens smärta
Matta dina unga vingeslag!
Vill ej solen glimma,
Bringar dödens timma
Åter frihetens och ljusets dag.
Du blef skapt, att törsta;
Kärlek var ditt första,
Och musik ditt sista andedrag.

FRISKT MOD.

Friskt upp, mitt hjerta, och haf godt mod!
Hvad båtär, att så dig kränka?
Du må bära tiden ond som god,
Ja, slätt ej på tiden tänka;
Kommer dig det eller det i sinn,
Så säg åt det eller det: Försvinn!
Mång ros kan växa tills qvällen.

Vill du dig förgräma i obehag,
Och låta små moln dig skrämna?
Och dö, förrän kommen är din dag?
Det vore, din sak att skämma!
Haf ett friskt mod! det ordspråk lär:
Ty Satan dig bedröfvelse bär;
Mot honom skall man stånda.

Med ett helt skeppund Melancholi,
Du kan, hvad snedt är, ej räta;
Spela ditt spel till slut, håll i!
Om klaffare på dig träta,
Haf ett friskt mod, och hugg man till;
Låt skälla den, som ej tuga vill;
Du kan ju ej bättre göra.

Den brokota Fru Metaphysica
Går än med det ofödda barnet,
Den tokota Fru Politica
Har fallit framstupa i skarnet;
Du hör och ser idel lumperi:
Men medelst det ädla Poeteri
Håll dig alltsammans från lifvet.

Ej större fröjd finns på jorden hel,
Hur vidt än solen må skina,
Än ungt hjerta och strängaspel,
Dertill en kannan *vinum*;
Derhos en lilja och hjertanskär:
Gif, mildaste Gud, jag vor' henne när,
Och daglig' med henne fick tala!

På jorden ej hennes like går,
Den kyska, trogna och väna;
När henne jag ser, då tröst jag får;
Min lust är, henne att tjena.
Hon är en drottning, hvars nåd jag vann,
Och jag en herdegosse försann,
På hvilken hon sätter sin krona.

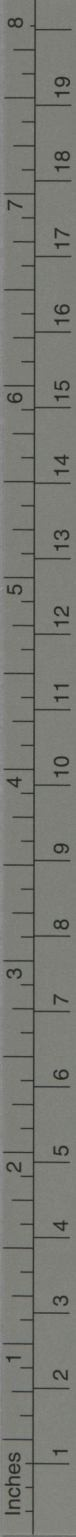
Som solen bland stjernor utan tal
Är känd af sin klarhet vida,
Så känns ock bland jungfrur, i högan sal,
Min mö, den fagra och blida;
Hon visst den *avis rara* är,
Den dyrbara Phenix allom kär,
Som i all' land icke finnes.

Det ljusbruna håret med kransen på,
De rosor på snöhvita kinder,
Dertill de tu ögon klara och blå,
De binda mitt hjerta ej minder.
Den munnen så röd, den rösten så söt,
Den adliga själ, det hulda gemöt, —
De äro min högsta glädje.

Derföre är det full rätt och skäl,
Att henne aldrig bedröfva;
Ungdomen har mång' fröjder fullväl,
Har allt, hvad Kärlek vill pröfva.
När skogen står grön, och rågen i blom,
Och hugen ej än är på visor tom:
Hur vore det tid, att sörja?

Annan är icke min suck och bön,
Ej efter annat mig tränar,
Än bo hos min hulda sångarelön,
Tilldess mitt hufvud det grånar;
Och med min allrakäreste tröst
På jorden lefva så vår som höst,
Och möta vintern tillsammans!

Sedan med henne, i samma graf,
Få mig till hvila begifva,
Och sist, i ro från verldenes haf,
Med henne i himlen förblifva;
Leka der som Guds englar två,
Jag och min bästa vän också;
Uti all evighet! Amen.

Inches

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
	